

А после ?

Що помислихъ ? Разрѣзъ съ ножъ като кръгъ около главата. Снема се похлупката и се изважда малката машинка. Премина ли презъ нѣкоя нейна гънка нѣщо ?

О, тая машинка отъ тѣсто и тлѣстини !

— — —

Хамлетъ съ пресипналъ гласъ завършва. Завесата се покланя дълбоко. Публиката ржкоплѣска Мене никой не ще поздрави.

— Ха, ха, ха, ха !

*
* *

Прѣститѣ ми пропѣлѣха по масата, доближиха тетрадката и съ нервно движение я притвориха. Сякашъ съ това пресѣкохъ лентата безгранични мжчения и гнетъ надъ разсѣдка и чувствата ми. Успокоение, при което сѣщахъ дѣхъ на буря, която ще връхлети следъ минута, следъ мигъ, облѣхна тѣлото ми.

Върху корицата на тетрадката случайно движение съ моливъ бѣше отбелязало крива, начупена линия. Погледътъ ми падна върху нея и проследи хода ѝ. Отначало до края. Едно колебание. Върѣхъ се внимателно. Търсѣхъ началото и края на линията. Можеше да се направятъ различни предположения, безъ да се взема нѣщо за положително. Опитахъ. Ново колебание. Притиснахъ молива, който попадна подъ очитѣ ми, и опитахъ отново, чертаейки върху линията. Единъ пжтъ. Втори. При